

ת"פ 37950/03/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד חמודה

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 37950-03-20 מדינת ישראל נ' חמודה
תיק חיצוני: 476543/18

בפני	כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מוחמד חמודה

החלטה

1. רקע :

בתאריך 18.03.2020 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע של עבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") שהעונש בגינה חמש שנות מאסר.

2. בדיון שהתקיים ביום 05.08.2020 טען ב"כ הנאשם כי לא בוצע שימוע כדין וביקש להורות על ביטול כתב האישום בגין אי קיום זכות היידוע והשימוע בתיק זה, ב"כ המאשימה הגיש ביום 11.08.2020 תגובתו לטענה המקדמית בגין אי עריכת שימוע.

3. טיעוני הצדדים :

טיעוני ב"כ הנאשם :

א. מכתב היידוע נשלח לכתובת לא ידועה והוחזר לשולח על ידי רשות הדואר ביום 13.02.2020.

ב. בכפר בועיינה נוג'ידאת, מקום מגוריו של הנאשם, אין רחובות ות.ד לא מוגדר במשרד הפנים ולכן היה צורך לציין את פרטיו המלאים של הנאשם לרבות שם אביו, ומשלא עשתה כן המאשימה ושלחה המכתב לכתובת שהיא רק שם ויישוב, רשות הדואר החזירה המכתב לשולח.

עמוד 1

ג. לטענת ב"כ הנאשם המאשימה ידעה כי קיימת חובה לבצע שימוע, והיה על המאשימה בעת חקירת הנאשם להשלים פרטיו המלאים ואופן יצירת קשר עימו, ומשלא עשתה כן ומשלא שלחה המכתב לנאשם הספציפי ולכתובת ספציפית, לא יכולה לטעון כעת כי שלחה המכתב לנאשם על פי דין.

טיעוני ב"כ המאשימה :

א. בהתאם לסעיף 151 לחסד"פ הנאשם אינו רשאי לטעון טענת פגם או פסול בכתב האישום (לפי סעיף 149 (3) לחסד"פ) אלא ברשות בית המשפט. משלא העלה הנאשם טענה מקדמית זו בהזדמנות הראשונה בתחילת המשפט, יש לדחות טענתו זו על הסף. לטענת המאשימה, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום בדיון שהתקיים ביום 15.07.2020 ואף ביקש לקיים ישיבת גישור בעניינו, ועד הדיון שהתקיים ביום 05.08.2020 לא העלה הנאשם טענה זו.

ב. בהמשך טענה המאשימה כי ככל שבית המשפט יתיר לנאשם לטעון טענתו המקדמית, הרי שגם אז יש לדחות טענתו של הנאשם על הסף נוכח העובדה שמכתב היידוע נשלח לנאשם כדין.

ג. ב"כ המאשימה בטיעונו מבקש לערוך אבחנה בין מצב בו לא נשלח מכתב יידוע כלל לבין מצב בו נשלחה הודעת יידוע ונעשה מאמץ סביר מטעם המאשימה לשלוח את ההודעה. לפי סעיף 60 א (ג) לחסד"פ אם נשלחה הודעה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה, ולכן יש לדחות טענת הנאשם כי היה על המאשימה להשלים פרטיו האישיים של הנאשם בעת חקירתו על מנת להמציא לנאשם את הודעת השימוע.

ד. בטרם שלחת הודעת היידוע, ווידאה המאשימה כי כתובתו של הנאשם היא העדכנית ואז שלחה הודעה בדואר רשום לכתובת העדכנית ביותר, ובהקשר זה ציינה המאשימה כי ישנה כתובת אחת בלבד והיא כמופיע בכותרת כתב האישום (צורף פלט כתובות כפי שמופיע במערכת המשטרית) אשר כוללת גם ת.ד של הנאשם. על כך הוסיף ב"כ המאשימה כי לפני משורת הדין ולמען היעילות על גבי מכתב השימוע נרשמה בנוסף גם תעודת הזהות של הנאשם.

ה. כעבור חלוף זמן (למעלה מ - 30 ימים) ובסמוך להגשת כתב האישום נערכה על ידי המאשימה בדיקה במערכת מעקב משלוחים של דואר ישראל ואכן התברר למאשימה כי דבר הדואר הוחזר למאשימה (כטענת הנאשם). בעקבות כך לדברי המאשימה בדקה היא פעם נוספת האם יש כתובת מעודכנת לנאשם או לחילופין ממוקדת - אך כפי שניתן לראות בפלט, לנאשם אין כתובת ספציפית וגם לא היה שינוי בכתובת הידועה למאשימה ולכן לא נעשתה כל טעות מצידה. בהקשר זה טען ב"כ המאשימה כי לא הוצגה כל ראיה מצידו של הנאשם התומכת בטענה כי דבר הדואר חזר לשולח בגלל שהמכתב נשלח באופן בלתי ספציפי כטענת הנאשם (סעיף 6 לתגובת המאשימה) ועוד טען הסניגור כי קיימת אינדיקציה לת.ד של הנאשם בניגוד לטענת הנאשם (סעיף 7 לתגובת המאשימה).

ו. עוד טענה המאשימה כי דרישת החוק היא לשלוח בדואר רשום בלבד ומכאן יש לשלול על הסף טענת ב"כ הנאשם כי היה על המאשימה לפעול לחקירתו של הנאשם ולגבות ממנו מידע אודותיו. בהקשר זה הפנתה לת.פ 20455-11-19 (מיום 11.02.2020) **מדינת ישראל נ' רשק** שם דחה בית המשפט טענת הנאשם וקבע כי המאשימה עשתה כל שיכולתה לדאוג לקיום זכות השימוע. כמו כן הפנה ב"כ המאשימה לת"פ 17430-01-20 **מדינת ישראל נ' חוגיראת** (החלטת מותב זה) .

ז. לחילופין נטען כי גם אם קופחה זכותו של הנאשם לזכות השימוע הרי שאין בכך כדי להביא לביטול כתב האישום היות ואין מדובר בזכות מוחלטת ובלעדית אלא מדובר בזכות שצריך לאזן אותה מול מכלול של זכויות ואינטרסים מוגנים (ת.פ 40131/07 **מדינת ישראל נ' רונית בן רובי**) .

ח. לעניין דוקטורינת הבטלות היחסית טען ב"כ המאשימה כי לעיתים, גם במקרים בהם הרשות התובעת אינה מיישמת את חובת היידוע וזכות השימוע הנגזרת ממנה, ניתן לרפא את הפגם באמצעות קיום שימוע בדיעבד. הפנה לתפ"ח 1199/05 **מדינת ישראל נ' פולנסקי** וכן לבג"צ 5291/11 **רבין נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב שם נקבע כי התערבותו של בית המשפט בשיקול דעתה של התביעה בכל הנוגע ליישומה של הליך השימוע צריך להיות מצומצם ביותר**.

ט. טענות ב"כ הנאשם פורמליות ולא מהותיות ויש לדחותן. לטענתה של המאשימה, הנאשם לא עמד במבחנים הראשוניים אשר נקבעו בפסיקה בע"פ 4855/02 **מ"י נ' ד"ר איתמר בורוביץ ואח'**, פ"ד הט (6), 776 . על כך הוסיף ב"כ המאשימה כי באיזון בין האינטרס הציבורי שבהגשת כתב האישום לבין הפגיעה לכאורה בזכותו של הנאשם, האינטרס הציבורי גובר כמפורט בכתב האישום.

י. ב"כ המאשימה טען כי מעיון בתיק המזכירות בנט המשפט עולה כי נשלח לנאשם מכתב רשום מטעם בית המשפט לאותה הכתובת אליה נשלח מכתב היידוע, הכולל רק את שמו ושם משפחתו של הנאשם ומספר תעודת זהות בלבד, ואת מכתב זה מטעם בית המשפט קיבל הנאשם, והנאשם אכן הגיע לדיון, כך שטענת הנאשם כי אין להסתמך על הכתובת כפי שמצוינת במכתב וכפי שהיא מופיעה בכתב האישום תמוהה (צורפה תרשומת מזכירות בית המשפט והעתק אישור מסירה כפי שמופיע בתיק בית המשפט).

יא. עוד טען ב"כ המאשימה כי המאשימה לקחה לתשומת ליבה הערת מותב זה בעמוד 14 להחלטה בת.פ 17430-01-20 **מדינת ישראל נ' חוגיראת**, ולפיכך הוחלט כי בהודעות שימוע עתידיות, וזאת לפני משורת הדין ורק במקרים חריגים, בכוונת המאשימה לפעול ולנסות להתקשר לחשודים כצעד נוסף לווידוא קיום זכות השימוע.

דין והכרעה :

1. במקרה דנן אין מחלוקת בין הצדדים כי מכתב יידוע לחשוד ובו הודעה על העברת חומר החקירה לידי היחידה החוקרת נשלח לנאשם וחזר למאשימה, אך סיבת חזרת דבר הדואר שנויה במחלוקת באשר

לטענת המאשימה לא הוצגה כל ראיה תומכת בעניין.

במצב דברים זה עולה השאלה האם המאשימה מילאה בכך את חובתה?

2. המסגרת הנורמטיבית :

סעיף 186 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") הקובע עונש של חמש שנות מאסר בגין עבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין קובע כי עסקין בעבירה מסוג פשע.

הליכי היידוע וזכות השימוע מעוגנים בסעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ) הקובע לעניינו כי :

"(א). רשות התביעה שאלה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלוגית ; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד). "

האם הופרה זכות השימוע הקבועה בחוק ?

3. לשון סעיף 60א(א) הנ"ל מדברת על כתובתו "הידועה" של הנאשם. הכתובת המעודכנת שנמצאת בידי המאשימה, ושעל פי מכלול הנתונים שברשותה היא זו אשר בה מתגורר הנאשם, על פי שמו וכתובתו.

מיותר לציין כי ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו לא טענו כי הנאשם מתגורר בכתובת אחרת ובהיעדר ראיה אחרת ביחס לכתובת בה מצוי הנאשם, ברירת המחלל תהיה כתובתו הרשומה במשרד הפנים וכפי שעולה מפלט כתובות במערכת המשטרית. טענתם היחידה של הנאשם ובא כוחו היא שהמכתב נשלח לנאשם בלתי ספציפי לכאורה באשר לא צוין שם האב של הנאשם, ובכך לא ברור ומובן לאן נשלח המכתב.

4. כאמור זכות השימוע הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחליט, אם יש מקום להעמידו לדין, ובדרך זו ליתן בידי רשות התביעה את האפשרות לבחון את טענותיו של חשוד ולשקללן בטרם קבלת החלטה על העמדה לדין. זאת, כדי להקטין את סיכוי הטעות שבה ולמזער את הנזק העלול להיגרם לחשוד ולמשאבים הציבוריים כתוצאה מהחלטה שגויה. יש לקיים את השימוע מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, ודוק לעניין זה בג"צ 1400/06 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה**, פסקה 15 (6.3.2006); וגם דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות" ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועודד שחם עורכים, 2013).

5. בענייננו, וכפי העולה מתגובת המאשימה, מכתב היידוע נשלח לכתובת העדכנית של הנאשם וזאת לאחר שנעשתה בדיקה על ידי המאשימה בפלט הממוחשב במערכת המשטרית. עוד עולה מתגובת המאשימה כי בסמוך למועד הגשת כתב האישום ולמעלה מ- 30 יום לאחר שנשלח מכתב היידוע, בדקה המאשימה שוב את כתובתו של הנאשם לאור העובדה שהמכתב חזר, ונוכחה לגלות כי לא חל שינוי בכתובת הנאשם ואף מצוין מספר ת.ד של הנאשם "ת.ד 1071", וזהו המען העדכני ביותר של הנאשם. לנוכח האמור, סבורני כי המאשימה פעלה כפי המצופה ממנה.

6. ב"כ הנאשם טען בהקשר זה, כי במועד חקירת הנאשם היה על המאשימה לוודא כתובתו העדכנית של הנאשם ולהשלים פרטיו האישיים והספציפיים וזאת טרם שליחת מכתב היידוע ועל מנת לאפשר לנאשם לקיים את זכות השימוע. סעיף 60 א (ג) לחסד"פ קובע כי משנשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה. אין מחלוקת בין הצדדים כי המאשימה שלחה את מכתב היידוע לנאשם, לכתובת המעודכנת, אך טענת הנאשם כי עסקין בנמען "בלתי ספציפי" באשר לא צוין שם האב, מעלה את השאלה האם על התביעה לפעול באופן פרטני ובהמצאה אישית לכל נאשם? סבורני בהקשר זה כי יש לבחון את אופן פעולת המאשימה ביחס לכך באמת מידה של סבירות הפעולה המנהלית, ויש להיזהר בקביעת אמת מידה מחמירה המוטלת על המאשימה בהמצאת הודעה לנאשם כשאין כל דרישה על פי דין להמצאה אישית.

7. כעולה מטיעוני המאשימה ומעיון בתיק המזכירות בנט המשפט עולה כי ביום 05.04.2020 נשלח לנאשם מכתב רשום מטעם בית המשפט לאותה הכתובת אליה נשלח מכתב היידוע, ובאותו שם "מוחמד חמודה" מבלי שצוין שם האב, והמכתב הודבק על דלת ביתו של הנאשם לאחר הביקור השלישי על פי אישור המסירה, כך שטענת הנאשם אינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם קיבל לידי את הזימון

לדין על ידי בית המשפט, וסבורני כי במקרה זה דרישת "הכתובת הידועה" כעולה מסעיף 60 א (א) לחסד"פ נתקיים על ידי המאשימה שעה שהמציאה המכתב הן לכתובת העדכנית, הן לנאשם הספציפי והן לכתובת בה הנאשם מתגורר בפועל.

8. מעבר לנדרש וגם אם הייתי קובע כי המאשימה לא עמדה בחובתה עולה שאלה נפרדת - מה הנפקות של הפרה זו.

9. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המאשימה, ולאור קביעתי לעיל מצאתי כי אין מקום להורות על ביטול כתב האישום וכי יש לאפשר לנאשם לקיים הליך השימוע טרם ישיב לכתב האישום וזאת מהטעמים כדלקמן:

א. זכות השימוע היא זכות יסוד של חשוד שמטרתה ליתן בידו אפשרות למסור עמדתו טרם שישונה מצבו לרעה בהגשת כתב-אישום. אין להפחית מחשיבות שינוי מעמדו של חשוד מאזרח מן השורה לנאשם.

ב. הסוגיה אם הפרה של חובת היידוע הקבועה בסעיף 60א הנ"ל מצדיקה ביטול אישום, העסיקה רבות את בתי המשפט ואף קיימות החלטות שונות לכאן ולכאן. יודגש כי המחוקק לא קבע בסעיף 60 א', כי הפרת חובת היידוע או פגיעה בזכות השימוע מחייבים ביטול האישום. ההחלטה בדבר העמדת חשוד לדין הינה החלטה מנהלית, אשר במקרה ונפל בהחלטה מנהלית זו פגם יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם, ההכרעה תתבסס על דוקטרינת הבטלות היחסית. דוקטרינת הבטלות היחסית ישימה אף בהליכים הפליליים ויש להחילה בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של המקרה, בין היתר יש לבחון את נסיבות המקרה, חומרת ההפרה, דרך התקיפה והנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי תוך איזון בינו לבין הצדק הפרטי.

על פי כלל הפסלות היחסית אשר נסקר בהרחבה במסגרת פסק הדין בע"פ (ירושלים) 30541/06 - **מדינת ישראל נ' יצחק בן אברהם כהן ואח'**, פורסם במאגרים המשפטיים (25/02/2007):

"ההלכה הפסוקה בדבר הבטלות היחסית מורה, כי במסגרת הביקורת השיפוטית על פגם שנפל בהחלטה, יש להבחין בין שני מישורים: האחד - הפגם עצמו, והשני - תוצאת הפגם, קרי - נפקות הפגם על תוקפה של ההחלטה. נפקות הפגם, לרבות הסעד הניתן על-ידי בית-המשפט, תוכרע על-פי חומרת ההפרה בהתחשב בנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה (רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637, עמ' 644). הכלל חל הן על החלטות מינהליות והן על החלטות שיפוטיות (רע"פ 2413/99 גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4) 673, 685), לרבות על החלטות שניתנו בחוסר סמכות (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד

נ(1) 793, 816). על-פי הדוקטרינה האמורה, פגם בהחלטה מינהלית אינו מחייב את ביטול ההחלטה, ולבית-המשפט יש שיקול-דעת רחב בבואו להכריע בשאלת תוצאות הפגם. עליו לקיים בדיקה עניינית של המקרה לגופו, אגב איזון בין שיקולים, שבמסגרתם תיבחן חומרת הפגם, הרלבנטיות שלו ביחס החלטה, תכלית ההוראה שהופרה, הנזק או העוול שהסבה ההפרה ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי לו תבוטל ההחלטה בגינו (י' זמיר, לעיל, עמ' 680; וכן ראו: ע"פ 1523/05 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל, תקדין-עליון 2006(1) 2813)....

במסגרת בחינה זו יש לשקול, בין השאר, את חומרת ההפרה של חובת היידוע בזיקה לתכלית החקיקתית של זכות השימוע של החשוד בפלילים, את הנזק שיוסב למשיבים אם השימוע בעניינם יערך בצלו של כתב-אישום תלוי ועומד, ואת הפגיעה הצפויה באינטרס הציבורי אם יבוטל האישום עד למיצוי הליך השימוע. אין חולק, כי הפרת חובת היידוע פוגעת בזכות השימוע של החשוד, וכי הסעד הראוי בנסיבות אלו הוא בראש ובראשונה מתן אפשרות לשימוע מאוחר. השאלה שבמוקד המחלוקת היא האם לצורך השימוע המאוחר מוצדק לבטל את האישום, או שמא ניתן לקיים שימוע הוגן וענייני מבלי לבטל האישום תוך עיכוב מתן תשובת הנאשם לאישום עד לסיום השימוע."

ג. מבלי להתעלם מן הגישה בפסיקה המורה על ביטול כתבי האישום בהיעדר הליך ידוע ושימוע תקינים וזאת בשל החשש פן לא ישמעו טיעוני הנאשם בדיעבד ב"נפש חפצה" או קביעה כי הותרת כתב האישום על כנו מייתרת הלכה למעשה את הוראות סעיף 60א' לחסד"פ ואת זכות השימוע המוקנית לחשוד בביצוע עבירת פשע הרי שקיימת מחלוקת פוסקים בנושא ואין דעה אחידה בגין נפקותו של פגם אשר נפל בהליך השימוע.

ד. בת"פ (תל אביב) 55753-07-15 - מדינת ישראל - מחלקת חקירות שוטרים נ' דוד ארזקנזי, פורסם במאגרים המשפטיים (22/02/2016) נקבע כי מחד גיסא:

"קיום שימוע לאחר הגשת כתב-אישום יכול להותיר בנפשו של הנחקר תחושה סובייקטיבית של אי-מיצוי זכותו לדין הוגן, אך כאמור יש לבחון כל מקרה לנסיבותיו, ואם ניתן לרפא את הפגם באמצעות שימוע לאחר הגשת כתב-אישום..."

17. אני תמימת דעת עם דעתו של כב' השופט דר' ע. מודריק כפי שהביע אותה בת.פ. (ת"א) 40131/07 מ.י. נ' רובי רונית (פורסם במאגרים 3.9.2007):

"ההנחה שהגורם האחראי בתביעה לא יוכל לקיים שימוע "בלב שלם ובנפש חפצה" לאחר שגילה דעתו בעת הגשת כתב-האישום, לא ידעתי מה מקורה. רק שופטים הם "מקצועיים" דיים כדי להתעלם מכל מיני גורמים משפיעים (לרבות דעה שהתגבשה בהליכים שונים ובנסיבות שונות)? רק סניגורים הם כלילי שלמות שאין חקר לתבונתם? ואילו התביעה תהא דעתה אשר

תהא מרכזת אליה גורמים נעדרי יושרה העשויים בסבירות גבוהה 'להינעל בגישתם בכתב האישום'.

אינני רואה את הדברים כך, ובמיוחד אינני מבין מה ההבדל (לענין "הנעילה") בין ביטול כתב - האישום ונוהל הליך שימוע "המשחרר" את התביעה מן "הנעילה" לבין ניהול אותו הליך כשכתב-האישום תלוי ועומד".

דברים דומים מצאתי בע"פ (ירושלים) 30541/06 - מדינת ישראל נ' יצחק בן אברהם כהן ואח' (ר' לעיל) :

"יתר-על-כן: החלטה של ראש רשות תביעה - כמו פרקליט מחוז או ראש יחידת תביעות במשטרה - להעמיד חשוד לדין, אינה דבר של מה בכך, והיא נסמכת, לאחר שיקול-דעת ומחשבה, על תשתית של ראיות לכאורה שיש בהן כדי להביא להרשעה מעבר לספק סביר. החלטה שכזו אין לבטל אך מחמת הפרת חובת היידוע, כל אימת שניתן לרפא את הפגם בעריכת שימוע מאוחר, שחזקה שיקויים בלב חפץ ואוזן קשובה.

אם יסבור מי שקיבל את ההחלטה על העמדה לדין, כי יש בטיעוני הנאשם במהלך השימוע כדי לשנות את ההחלטה, חזקה שיקבל החלטה עניינית לחזור בו מהאישום. הטענה, כי פתיחותו של פרקליט מחוז או ראש ענף תביעות לקבל את טיעוני הנאשם בשימוע תהא מצומצמת יותר בשעה שתלוי ועומד כתב-אישום, לעומת מקרה שבו בוטל האישום, מטילה דופי חסר יסוד ביושרתם של ראשי התביעה ורומזת על היותם מושפעים משיקולים בלתי ענייניים. על-כן, לא נפגע אינטרס אמיתי של הנאשם בקיומו של שימוע מאוחר, כל עוד מעוכב המשפט עד למיצוי הליכי השימוע."

בצד גישה זו ניתן למצוא מספר פסקי דין בהם הורו בתי המשפט על מחיקתם של כתבי אישום תוך שימת דגש כי קיים הבדל משמעותי בין קיומו של שימוע שעה שתיק פלילי תלוי ועומד נגד הנאשם, לבין קיומו של שימוע בטרם הגשת האישום, וכי רק בדרך זו תפנים המאשימה את חובתה לקיים את הוראות סעיף 60א הנ"ל (תפ"ח (מח' ת"א) 1199/05 מד"י נ' פולנסקי (2007) ; תפ"ח 1138/05 (מח' ת"א) מד"י נ' ארד (2007)).

ה. ב"כ הנאשם טען אמנם כנגד תום ליבה וניקיון כפיה של המאשימה בהגשת כתב האישום שעה שנוכחה לגלות כי מכתב היידוע חזר ולא הגיע לידי של הנאשם, אך התביעה טענה כי לא חלה עליה החובה להמציא המצאה אישית לנאשם במקרים מסוג אלו, וכי עמדה בחובה המוטלת עליה שעה ששלחה בדואר רשום ההודעה לכתובת המעודכנת ביותר. לאור האמור לעיל וקביעתי כי לא מצאתי כי על התביעה היה להמציא לנאשם המצאה אישית ולעשות מעבר למה שביצעה בפועל, הרי שלא נסתרה במקרה זה חזקת תקינות ההליך המנהלי העומדת לזכות המאשימה ומכאן כי ביכולתה לבחון פניית הנאשם לביטול כתב האישום ב"נפש חפצה". מכאן כי חזקה על התביעה שתשקול חזרתה מכתב האישום (ר' הדברים שנאמרו בע"פ (ירושלים) 30541/06 לעיל).

1. עוד אוסיף כי החלטת המאשימה בבקשת השימוע אשר תוגש לאחר הגשת כתב האישום נתונה אף לביקורת שיפוטית הן בעת הערכת הראיות וטיבן בהליך שמיעת הראיות (במיוחד כאשר נטען לפרקים למחדלי חקירה והאפשרות להימנע מהם בשלב החקירתי וטרם הגשת כתב האישום והן במסגרת בקשת נאשם לפסיקת הוצאות באם יזוכה בדיון).

2. עוד מצאתי לתת משקל למהות מחדלה של התביעה ומידת הפגיעה בזכות השימוע בשעה שבתי המשפט נוטים להורות בחלק מהמקרים על ביטולו של כתב האישום בשעה שהמאשימה שולחת מכתב היידוע לכתובת שגוייה או לא שולחת כלל הודעת יידוע. במקרה שבפני שלחה התביעה מכתב היידוע מבעוד מועד ולמעלה מחודש ימים טרם הגשתו של כתב האישום, שלחה את מכתב היידוע לכתובת המעודכנת ביותר של הנאשם, אותה כתובת אליה שלח בית המשפט כתב אשיום וזימון לדיון ואשר נתקבלו על ידי הנאשם.

ח. סדרי הדין נועדו לשרת את מטרות ההליך הפלילי ובהן גילוי האמת. ב"כ הנאשם לא העלה טענות לגופו של עניין אשר יש בהן כדי להצביע על כך שאם היה נערך שימוע טרם הגשת כתב האישום היתה נמנעת הגשתו לבית המשפט. לו היה הסניגור מעלה טענה משמעותית לגוף העניין, היינו טענה הנוגעת לתיק גופו, לפיה בנסיבות הקונקרטיות של אשיום זה, אם היה מתקיים הליך של שימוע טרם הגשת האשיום - לא היתה המאשימה מגישה את האשיום כלל, היה מקום לתת משקל יתר לטענה. ואולם, הטענה נגעה אך ורק לפן הפורמאלי של הפרת חובת היידוע, ולא הועלה בפני כל טיעון מהותי לעצם השימוע.

יפים לענייננו הדברים אשר נאמרו על ידי כב' השופט פוגלמן בע"פ 1053/13 - ח.ה. נ' מדינת ישראל ואח', תק-על 2013(2), 10843(23/06/2013):

"מהתשתית שלפניי עולה כי גם אם היינו 'חוזרים במנהרת הזמן' לנקודה שבה טרם החל ההליך הפלילי שהתנהל, אין יסוד לקבוע כי אילו היה נערך שימוע מראש התוצאה הייתה אי-הגשת כתב אשיום. בנסיבות אלה, ונוכח תכלית השימוע שעליה עמדתי לעיל, אין לומר כי מדובר בפגם המצדיק ביטול כתב האשיום".

במקרה זה קבע בית המשפט העליון שלא היה מקום להורות על ביטול כתב האישום אף בשעה שכלל לא נשלחה הודעת יידוע לנאשם טרם הגשת כתב האישום המייחס לו עבירת פשע חמורה (חבלה חמורה בנסיבות מחמירות) וזאת במסגרת אימוץ כלל הבטלות היחסית.

ט. שיקול משני מצאתי בסרבול אשר יגרם לעבודת התביעה אשר שולחת מכתבי יידוע רבים לחשודים בשיגרה באם יורה בית המשפט על ביטול כל כתבי האשיום בעבירות פשע שהגיעו באיחור לידי החשודים. כך גם באם התביעה תדרש לבצע המצאה אישית לכל חשוד, חרף העובדה שלפניה מונחת הכתובת המעודכנת והנכונה של הנאשם. עם זאת סבורני כי טוב תעשה המאשימה אם תשקול דרך נוספת לוידוא

קבלת מכתב הידוע והשימוע במסגרת נהלי עבודתה והשלכותיו העתידיים, כפי שצינה בתגובתה שבעתיד ובר כיום, לאחר מתן צמספר החלטות שיפוטיות בסוגייה תעשה ועושה כן, ולכך אוסיף שחשוב שהמאשימה תציין בין היתר את שם האב של נאשם ספציפי בפרט כאשר עסקין בשמות נפוצים באותו מקום מגורים ומספר הטלפון.

בהקשר זה אצרף דעתי לדברים אשר נאמרו בת"פ (דימונה) 12276-09-10 - מדינת ישראל נ' איציק שירלי ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (17/07/2012):

"בשולי הגליון, בית משפט זה הביע דעתו לא פעם, כי על אף האמור בסעיף 60א(ג) לחסדפ, ראוי היה כי התביעה תגבש נהל וידוא קבלת מכתב הידוע והשימוע, וזאת על מנת לחסוך הדיינות עניפה בבקשות מסוג זה חדשות לבקרים. התשומות הנדרשות למשלוח מכתב רשום עם אישור מסירה, או לידוא טלפוני של קבלת המכתב, הינן אפסיות לעומת משך הזמן, תעצומות והעלות המערכתית של הדיינות חוזרת ונשנית בנושא במספר רב של תיקים."

למעלה מן הצורך אציין כי הנאשם העלה את טענתו המקדמית לביטול כתב האישום כבר בדיון ההקראה השני ולאחר ישיבת גישור, לא החל שלב הראיות בתיק ואנו נמצאים בשלבים המקדמיים בהליך המשפטי בעניינו של הנאשם ומכאן כי לא היה מקום לדחות טענת ב"כ הנאשם על הסף.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל אני מורה על דחיית הבקשה לביטול או מחיקת כתב האישום כנגד הנאשם.

נדחה להקראה נוספת ושמיעת מענה מפורט לכתב האישום (במידה וטענות ב"כ הנאשם לא יתקבלו במלואן בהליך השימוע) ליום 23.9.20 שעה 09:30.

על המאשימה לקיים הליך שימוע לנאשם על פי הקבוע בחוק בהקדם ולא יאוחר מיום 10.9.20 ולמסור תוצאות השימוע לעיון ב"כ הנאשם לא יאוחר מ - 7 ימים עובר למועד הדיון הבא.

באם תתקבל בקשת הנאשם לביטול כתב האישום טרם הקראה תגיש המאשימה בקשה בהתאם לבית המשפט מבעוד מועד.

המזכירות תעביר ההחלטה לעיון הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז אב תש"פ, 17 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

עמוד 10